

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

В ТІ ЧАСИ, КОЛИ Я ВПЕРШЕ УСВІДОМИЛА, що, можливо, насправді не існую, я проводила будні в державному закладі на північному боці Індіанapolisа, що мав назву старша школа Вайт-Рівер і в якому сили, настільки більші за мене, що я й не сподівалася їх ідентифікувати, змушували мене обідати в певний час: між 12:37 і 13:14. Якби того вересневого дня ці сили надали мені інший час для обіду або якби люди, що сиділи за одним столом зі мною і брали участь у творенні моєї долі, обрали іншу тему для розмови, в мене, можливо, був би інший кінець — чи, принаймні, інша середина. Проте я починала усвідомлювати, що життя — це історія, яку розповідають про людину, а не розповідає людина.

Звісно, вона прикидається її автором. Інакше й не можна. Коли згори о 12:37 лунає той монотонний гудок, вона думає: «Тепер я вирішую йти пообідати». Але насправді вирішує дзвінок. Людина думає, що вона — художник, але вона — полотно.

У кафетерії перекрикували один одного сотні голів, тож розмова скидалася на просто звук, стрімкий біг річки камінням. А я, сидячи під флуоресцентними циліндрами, які агресивно плювалися штучним світлом, думала про те, що всі ми вважаємо себе героями якогось особистого епосу, тоді як насправді, фактично, є ідентичними організмами, що колонізують величезне приміщення без вікон, у якому пахне дезінфекційним засобом і жиром.

Я їла бутерброд із арахісовим маслом і медом і пила газованку «Доктор Пеппер». Якщо чесно, мені взагалі видавалось огидним пережовувати рослини і тварин, а тоді пхати їх собі у стравохід, тож я намагалася не думати про те, що їм, а це теж свого роду думки на цю тему.

Навпроти мене Майкал Тернер черкав щось у блокноті з жовтими сторінками. Наш обідній столик скидався на довгограючу постановку на Бродвеї: акторський склад із роками змінювався, але ролі — ніколи. Майкал був Творчою Особистістю. Він розмовляв із Дейзі Рамірес, яка грала роль моєї Найкращої та Найбезстрашнішої Подруги ще з молодшої школи, але оскільки всі навколо шуміли, я не чула, про що вони розмовляють.

Яка роль була в цій постановці у мене? Товариша Головного Героя. Я була Подругою Дейзі або Донькою Міз Голмс. Я кимось комусь доводилася.

Мій шлунок заходився працювати над бутербродом, і навіть попри те, що всі розмовляли, я чула, як він перетравлює, як бактерії жують слизоподібне арахісове масло, ніби учні всередині мене обідають у моєму внутрішньому кафетерії. Як аж здригнулась, уявивши це.

— Хіба ти не їздила з ним у табір? — запитала в мене Дейзі.

— З ким?

— Із Девісом Пікеттом, — сказала вона.

— Та їздила, — відповіла я. — А що?

— Ти що, не слухаєш? — запитала Дейзі. «Я слухаю, — подумала я, — какофонію свого шлунково-кишкового тракту». Звісно, я вже давно знала, що в мені мешкає величезне скупчення паразитичних організмів, але не надто раділа нагадуванням про це. За кількістю клітин люди приблизно на 50 відсотків складаються з мікробів, а це означає, що близько половини клітин, із яких ви складаєтесь, аж ніяк не ваші. Конкретно у моєму біомі поселилося приблизно в тисячу разів більше мікробів, ніж живе людей на Землі, і я частенько ніби відчуваю, як вони живуть, розмножуються й помирають у мені та на мені. Я витерла спітнілі долоні об джинси і спробувала привести в норму дихання. Слід визнати, що в мене є проблеми з тривожністю, але все ж таки я вважаю, що непокоїтись через те, що ви — колонія бактерій у шкіряній оболонці, цілком нормально.

Майкал сказав:

— Його батька мали заарештувати за хабарництво чи щось таке, але в ніч перед арештом він зник. За нього призначили винагороду — сто тисяч доларів.

— А ти знаєш його дитину, — докинула Дейзі.

— Знала її, — відповіла я.

Дейзі атакувала виделкою свою шкільну прямокутну піцу та стручкову квасолю і водночас не зводила з мене погляду, широко розкривши очі, наче запитуючи: «Ну?» Я здогадувалася, що вона хоче, щоб я її про щось

запитала, та не уявляла, про що саме, бо мій шлунок ніяк не хотів угамуватися, а це змушувало мене всерйоз побоюватися, чи не підхопила я якимось чином паразитарну інфекцію.

Я ніби здалеку чула, як Майкал розповідає Дейзі про свій новий арт-проект, у якому він за допомогою фотошопу поєднає обличчя ста людей на ім'я Майкал, і отримане усереднене зображення стане новим, сто першим Майкалом; це було цікавою ідеєю, і мені захотілося послухати, але в кафетерії було надто шумно, а ще я не могла не думати, чи все в порядку з мікробним балансом сил усередині мене.

Надмірний шум у черевній порожнині — доволі рідкісний, але не унікальний первинний симптом зараження бактеріями *Clostridium difficile*, що може бути смертельним. Я витягнула телефон і вбила в пошук «мікробіом людини», щоб перечитати ознайомчий текст на Вікіпедії про трильйон організмів, які зараз перебувають усередині мене. Клацнула, щоб перейти до статті про потрібний вид клостридій, прокрутила до частини, в якій ішлося про те, що найчастіше зараження ними відбувається в лікарні. Прокрутила ще далі, до переліку симптомів, жодного з яких у мене не було, за винятком надмірних шумів у черевній порожнині, хоча я з попередніх пошуків знала: Клівлендська клініка повідомила про один випадок смерті від клостридіальної інфекції пацієнтки, яка лежала в лікарні лише з болем у животі та високою температурою. Я нагадала собі, що високої температури в мене немає, а моє «я» докинуло: «В тебе ПОКИ ЩО немає високої температури».